

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marek Borkiewicz
Sędziowie:	SSA Ewa Cyran (spr.) SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska
Protokolant:	starszy inspektor sądowy Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2012 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **G. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy G. J.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

z dnia 15 maja 2012 r. sygn. akt IV U 1027/12

o d d a l a apelację.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy- Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 15.05.2012r. oddalił odwołanie G. J. od decyzji ZUS Oddział w Z. z dnia 24.01.2012r. odmawiającej prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i argumentacja prawna:

Wnioskodawca G. J. urodzony (...), w dniu 25.11.2011r. wystąpił z wnioskiem o emeryturę. We wniosku wskazał, że pozostaje w zatrudnieniu w PW (...), a stosunek pracy ulegnie rozwiązaniu z dniem 31.12.2011r.

Na dzień 01.01.1999r. wnioskodawca udowodnił 28 lat, 7 miesięcy i 23 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 13 lat, 2 miesiące i 24 dni pracy w szczególnych warunkach. W okresie od 08.08.1968r. do 31.01.1992r. był pracownikiem M. Zakładów (...) w M.. Pracował na stanowisku ślusarza oraz specjalisty utrzymania ruchu

(świadczenie pracy z dnia 05.03.1992r.). W okresie od 08.08.1968r. do 31.01.1981r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku ślusarza remontowego.

Wnioskodawca nie był członkiem OFE, a na dzień składania wniosku miał ukończone 60 lat, pozostawał w zatrudnieniu.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy powołując się na art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz.118 ze zm.) nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania. Zgodnie z powołanym przepisem ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego między innymi w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnął: okres zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27, pod warunkiem nieprzystąpienia do OFE albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust.2). Wymagany okres składkowy i nieskładkowy z art. 27 ustawy emerytalnej wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, a wiek emerytalny o którym mowa w art. 32 ust.1 ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art.32 ust. 4 ustawy).

Sąd I instancji wskazał, że przepisami dotychczasowymi są przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). W myśl § 4 ust.1 cyt. rozp. pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu, skoro wnioskodawca na dzień składania wniosku, a także wydania decyzji oraz na dzień wyrokowania pozostaje w stosunku pracy zbędnym jest prowadzenie postępowania dowodowego, na okoliczność, czy posiada co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Brak rozwiązania stosunku pracy uniemożliwia przyznanie emerytury i dlatego Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Apelację od wyroku wywiódł w imieniu wnioskodawcy jego pełnomocnik zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, podczas, gdy wnioskodawca bezspornie okoliczność tą wykazał na podstawie dokumentów oraz dowodów osobowych,

II. naruszenie prawa materialnego:

- §2 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z art. 32 ust.1,2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na nieuwzględnieniu treści przedstawionych świadectw pracy w szczególnych warunkach, potwierdzonych zeznaniami świadków, skutkujące w konsekwencji odmową przyznania prawa do emerytury.

Wskazując na powyższe pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku o i przyznanie prawa do emerytury oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE :

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wyjaśnił jednoznacznie istotne dla sprawy okoliczności. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia Sądu I instancji, ocenę zebranego materiału dowodowego oraz dokonaną wykładnię przepisów.

Istota sprawy sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawca spełnia warunki zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 227 z późn. zm.) w związku z § 2, 3 i 4 ust. 1 pkt.1 i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U Nr 8, poz.43 z późn. zm.) mianowicie, czy osiągnął wiek 60 lat i 25- letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, czy nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym oraz rozwiązał stosunek pracy.

Z cytowanych przepisów wynika, że wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie wcześniejszej emerytury ze względu na pracę szczególnych warunkach muszą być spełnione łącznie, a niespełnienie którejkolwiek z nich wyłącza możliwość przyznania prawa do tego świadczenia.

W rozpoznawanej sprawie zostało wykazane, że wnioskodawca na dzień złożenia wniosku jak również w trakcie postępowania sądowego, nie rozwiązał stosunku pracy. Wnioskodawca potwierdził tę okoliczność na rozprawie poprzedzającej bezpośrednio wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w dniu 15 maja 2012r.

Wnioskodawca również w postępowaniu apelacyjnym nie wykazał, aby ta sytuacja uległa zmianie. Oznacza to, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie prawa do emerytury. Skutkiem powyższego ustalenia jest stwierdzenie, że żądanie wnioskodawcy o świadczenie emerytalne jest bezzasadne.

Wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy pod względem faktycznym i prawnym. Za słuszne należy uznać stanowisko Sądu I instancji o odstąpieniu od przeprowadzania dowodów na okoliczność pracy w szczególnych warunkach, skoro wnioskodawca nie spełnił koniecznej przesłanki wymaganej do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury.

Sąd Apelacyjny zauważa, że regułą jest, iż Sąd Ubezpieczeń Społecznych w trybie rozpoznania odwołania od decyzji organu rentowego przyznaje konkretne świadczenie lub określa jego wysokość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008r., I UK 267/07 niepubl.). Nie jest zatem dopuszczalne w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie wyroku ustalającego istnienia tylko którejs z przesłanek warunkującej prawo do świadczenia, jak tego domaga się strona apelująca.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji z mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

/SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska/ /SSA Marek Borkiewicz/ /SSA Ewa Cyran/